

HINGE PÄIKE

Pia Tõnisma

Raamatu ilmumisele andis hoogu: **h**andja

Esikaane kujunduse idee autor: Ants Tamman
Toimetas S. Rattiste
Illustreeris Piia Tõnisma
Kujundas ja küljendas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-90-0

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

2026 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

„Saagu valgus!“ tuli hääl kaugusest. „Täitku valgus kogu maad ja taevast, tuues meie südamesse soojust ja valgust.“

Nii juhtuski, et Päike laotas oma kiired kõigi inimeste, looduse, veekogude, loomade ja lindude üle.

Inimesed tundsid rõõmu, et Päike tuli neile valgust ja soojust tooma. Kuid nad ei teadnud, et kõrgel ja kaugel Päikese sees oli imeline kullast loss, mis pakatas naerust, rõõmust, headusest ja helgusest. Päikeseloss oli täis imelisi hingi, kes sädelesid ja hullasid aegadest aegadeni.

Ühel päeval avastasid kaks hullavat päikesekiirt ukse, mis pakkus neile nii suurt huvi, et nad otsustasid selle avada ja näha, mis seal taga on. Avanud ukse, nägid nad hoopis teistsugust maailma kui see, kus nemad elasid. Seal polnud küll nii säravvalge nagu nende juures lossis, kuid siiski see koht paelus neid väga ning nad otsustasid minna seda maailma avastama.

Päikesekiired võtsid hoogu, hüppasid ja varsti jõudsidki maale, mis neid kutsus oma põnevate aasade, orgude, jõgede, järvede, ojade, metsade ja kõige kauniga, mida sädelevatel kiirtel oma lossis polnud.

Päikesekiired leidsid end aasal, kus õitses palju lilli, lendasid liblikad, mesimummid, kiilid, ja rohus ronisid lepatriinud. Päikesekiired tundsid põnevust ega kiirustanud oma lossi tagasi. Nad hõljusid ühelt aasalt teisele, avastades üha imelisemaid värve, lilli ja putukaid.

Päikeselossis pandi aga tähele, et kaks kiirekest on kadunud ja hakati neid igalt poolt otsima. Praakil ust nähes aimati, kuhu kiirekesed läksid. Ja kui uks avati, nägid päikeselossi elanikud, kuidas kaks päikesekiirt aasal hullavad.

Päikeselossi elanikud andsid Maa peal hullavatele kahele päikesekiirele märku, et nad kohe lossi tagasi tuleksid, sest peagi on päikeseloojang. Päikesekiired aga hakkasid hoopis peitust mängima ja peitsid end sügavale muru sisse ära, et lossi-rahvas neid ülevalt ei näeks.

Korraga kuulsid kaks päikesekiirt kellegi hääli nende poole tulemas. Muru seest välja piiludes nägid nad poissi ja tüdrukut käsikäes aasal jooksmas.

„Vaata, kui põnevad olevused,“ ütles üks päikesekiir teisele.

„Jaa, väga armsad,“ vastas teine päikesekiir.

Päikesekiired otsustasid, et peidavad end poisi ja tüdruku südamekotta, kus teised päikesekiired neid mitte kunagi ülesse ei leia. Mõeldud-tehtud. Pugeski üks päikesekiir tüdruku südamekotta ja teine päikesekiir puges poisi südamekotta ja nii ei leidnudki keegi enam neid ülesse.

Kuid äkki tundsid poiss ja tüdruk oma südames nii suurt kuumust, et nad panid ehmunult oma kodude poole jooksu. Poiss arvas, et see kuumus tuli tüdruku käest ja ta ei julgenud enam kunagi tüdruku juurde minna. Tüdruk käis üksi aasal ja oma südames soojust tundes vaatas igatsusega Päikese poole. Ta ei mõistnud, mis temaga toimub ega seda, miks poiss ei tule enam temaga aasale mängima.

Kuna poisi ja tüdruku südamekoja ukсед läksid tugevasti kinni, siis ei saanud väikesed päikesekiired sealt ise välja.

Päike otsustas päikesekiirtele õpetunni anda ning ütles oma lossirahvale:

„Päiksekiired võivad siis meie lossi tagasi tulla, kui need kaks inimest seal ükskord taas kokku saavad ning suure ja puhta armastuse endas leiavad.“